

stedmødelig behandlet end Søværnet; min Sidemand synes at være kommen til det modsatte Resultat, og Sandheden turde formodentlig være, at Forholdet er nogenledes eens for dem, men at Lovforslagene ere udfærdigede med saa forffjellig lydende Bestemmelser, at man ikke ret kan see, hvor Ligheden er. Jeg troer, at det vilde være skadeligt i mange Tilfælde, naar Medlemmerne af den ene Stat med Rette eller Urette troede, at den anden Stat stod paa en anden Fod. Jeg anbefaler derfor, at man saavidt muligt skal søge at komme til Bestemmelser, der see eens ud. Jeg skal endnu angaaende et underordnet Punkt, nemlig i Anledning af de Uttringer, som ere gjorte angaaende Leirtillæget, fremhæve den Kjendsgjerning, at det er almindeligt, at man ved Hæren mener, at det er selvfølgeligt, at de Officerer, som have deltaget i den sidste Leirsamling, fortiden have temmelig daarlige Finantser. Det er Noget, hvorom der ikke er nogen som helst Tvivl, og jeg troer derfor, at man ved at undersøge Forholdene nøiere vil komme til det Resultat at bestemme Tillæget ved Leirøvelserne, som her er foreslaaet.

Müller: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

Müller: Med Hensyn til det Punkt, som det ærede Medlem for Dønsø Amt's 1ste Valgkreds (Grust) sidst nævnte, vil jeg meget gjerne troe, at der hos de Tropper, som commanderes til Leirøvelse, er en Uttraa efter at blive aflagt med Felttillæg istedetfor Cantonementstillæg. Det er ganske naturligt, og jeg har heller aldrig draget det i Tvivl, men et andet Spørgsmaal er, hvad vi her finde at burde give. Den høitærede Minister yttrede, at man i Grunden var bedre stillet i Felten med Hensyn til sine Udgifter, Slibet paa Løiet og deslige end i Leir. Dette er rigtignok Noget, som jeg ikke saaledes kan antage trods den Respekt, jeg har for den høitærede Ministers Erfaring, idet det er aabenhart, at naar Mandskabet Uger og Maanedes

igjennem ikke kommer af Klæderne, slider det mere paa Løiet, end Tilfældet er i Leiren. Allerede den Omstændighed, troer jeg, vil vise, at det ikke ganske holder Stik, at der gaaer mere med i Leir, og at navnlig Slibet paa Klæderne er større der end i Felten. Hvad angaaer § 20, som jeg nævnte, og som ogsaa blev nævnt af det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgkreds (Berg), der gaaer ud paa, at Ministeren skal bestemme Tillæget for dem, som commanderes udenfor Landets Grændser, spurgte den høitærede Minister, hvem man da skulde tillægge en saadan Myndighed. Jeg sagde allerede før, at jeg nok vidste, at dette var vanskeligt at bestemme, men at det ikke ganske skal gives hen til Krigsministeriets Vilkaarlighed, maa jeg vedblivende paastaae. I alt Fald forekommer det mig, at uagtet der kan være stor Forskjel med Hensyn til de forffjellige Diemed, hvorfor der reises, og de Lande, hvori der reises, maatte der dog kunne fastsættes et Maximum, ud over hvilket et saadant Tillæg ikke maatte gives. — Den høitærede Minister yttrede, at man ikke maatte betragte Krigsministeren som Statskassens svorne Fjende. Det er langt fra, at man gjør dette, der er Sagen, som betragter nogen Minister saaledes, men jeg skal dog bemærke, at Rigsdagen har det særlige Hverv at paasee Skatteydernes Læst, og det er netop dette, som her som ved saa mangen anden Leilighed kommer i Collision med Regjeringens Forlangender. Trods al Tilltro til den høitærede Minister og hans øvrige Colleger, er det dog Rigsdagen, som maa paasee, at de Forlangender, som gjøres, blive saa sparsomt bevilgede som muligt, og saaledes, at det nogenlunde stemmer med Diemedets Fremme.

Berg: Den høitærede Krigsminister vilde svække Betydningen af flere Taleres Foredrag derved, at de kun skulde angaae Detailler i Lovudkastet og derhos væsentligt berøbe paa Misforstaaelser. Dette rammer ogsaa mit Foredrag, og da jeg ikke troer, det er berettiget, skal jeg tillade mig at hævde, hvad jeg har fremført og endnu fastholder. Jeg har henviist til, at den Regel, man har lagt til Grund for Tillæget, ikke er anvendt for den